

ANDREW LANE

TÂNĂRUL
SHERLOCK
HOLMES
GHEAȚA NEAGRĂ

ANDREW LANE

Traducere din engleză

Justina Bandol

Copirile © 2011 Andrew Lane

TÂNĂRUL
**SHERLOCK
HOLMES**
GHEAȚA NEAGRĂ

Traducere din limba engleză

Justina Bandol

CAPITOLUL 1

Lumina soarelui scăpăra pe oglinda apei, trimițând mici fulgere orbitoare în ochii lui Sherlock. El clipea des și se străduia să-și țină pleoapele mijite drept pavăză.

Bărcuța se legăna leneș în mijlocul lacului. În jurul lui, chiar de la mal, terenul acoperit de ierburi se înălța peste tot, presărat ici-colo cu tufișuri și pâlcuri de copaci. Lacul părea să se afle în mijlocul unui ceaun verde, peste care se așternea capacul cerului albastru fără pată.

Sherlock sedea la provă, cu spatele la apă. Amyus Crowe stătea la pupă, și greutatea lui făcea barca să se lase mai adânc în partea aceea și capătul lui Sherlock să se ridice ușor. Americanul ținea în mâna o undiță din trestie de zahăr, întinsă peste marginea bărcii. De un fir subțire legat de vârful undiței atârna un smoc de pene ce plutea pe suprafața apei: o momeală care unui pește flămând ar fi putut să-i pară o muscă.

Între cei doi, pe fundul bărcii, se afla un coș gol de trestie.

– De ce n-ați adus decât o undiță? întrebă Sherlock cam bosumflat.

– N-am venit la o partidă de pescuit, îi răspunse cordial Crowe, cu ochii la momeala, chiar dacă aşa pare. Am venit să-ți arăt ceva ce-ți va fi de folos în viață.

rece și influențat de mediul din jur, le curge greu prin vene. Dar așteaptă un pic până spre sfârșitul dimineții sau după prânz și-ai să vezi cum se schimbă lucrurile. Peștii încep să muște, pentru că soarele bate acum drept pe suprafața apei, încăl-zind-o și făcându-i și pe ei să mai prindă viață. Bineînteles, pe de altă parte, vântul împinge încolo și-ncoace stratul de apă mai caldă de deasupra, plus musculițele și chestiile cu care se hrănesc ei, și tu, ca un bun pescar, trebuie să urmărești mișcarea asta. N-are niciun rost să pescuiesti unde apa-i încă rece sau unde peștii n-au ce mâncă. Si toate astea se schimbă în fiecare perioadă a anului.

– Ar trebui să iau notițe? întrebă Sherlock.

– Ai un cap pe umeri – folosește-l! Ține minte! pufni Crowe și continuă: iarna, de pildă, apa e rece, câteodată chiar înghețată, și peștii se mișcă lent. Trăiesc îndeobște pe seama rezervelor pe care și le-au făcut din toamnă. Așa că, iarna, pescuitul nu e mare brânză. Să vedem, ce-ai reținut până acum?

– Bun. Sherlock își sistematiză repede în minte informațiile pe care le reținuse. Primăvara perioadele cele mai bune sunt dimineața devreme și seara, iar iarna am face mai bine să cum-părăm pește de la negustori.

Crowe râse.

– Rezumatul e bun, dar ia gândește-te ce e *la baza* faptelor! Care-i regula care le explică?

Sherlock rămase câteva clipe pe gânduri.

– Elementul principal e temperatura apei, și aceasta depinde de cât de fierbinte e soarele și de cum cade pe apă – drept în jos sau pieziș. Trebuie să iei în calcul unde-i soarele pe cer, să descoperi unde e apa caldă, dar nu cloacă, și acolo ai să dai de pește.

- Ar fi trebuit să-mi închipui, mormăi Sherlock.
- Deși așa-mi fac rost și de masa de seară pentru mine și Virginia, recunoscu americanul. Ca de obicei, încerc să împușc mai mulți iepuri dintr-o dată.
- Și eu trebuie doar să lâncezesc aici, întrebă Sherlock, și să mă uit la dumneavoastră cum vă prindeți peștele pentru cină?
- Păi cam așa, zâmbi Crowe.
- Și cât o să dureze?
- Hm, depinde.
- Depinde de ce?
- Depinde dacă sunt sau nu un bun pescar.
- Și ce v-ar face să fiți un bun pescar? întrebă Sherlock, știind că-i dă apă la moară lui Crowe, dar neputând să se opreasă.

În loc să răspundă, americanul învârti cu dibăcie mulineta de alamă cu mâner de os de la capătul undiței, trăgând firul înapoi. Smocul de pene folosit drept nadă săltă din apă și rămase suspendat în aer. Picături scânteietoare curgeau de pe el în lac. Crowe smuci undița către sine. Firul îi zbură pe deasupra capului, și, preț de câteva clipe, momeala păru o pată neclară ce traversa aerul. Apoi, pescarul azvârli din nou undița înainte, și smocul de pene îi trecu peste creștet, închipuind un opt mare pe fundalul cerului albastru, și lovi oglinda apei în alt loc decât înainte, pleoscăind ușor și împroscând stropi. Cu un zâmbet în colțul gurii, Crowe îl urmări cum plutește pe lac.

– Un bun pescar, zise el, știe că peștele reacționează diferit în funcție de temperatură și de anotimp. Dimineața devreme, primăvara, bunăoară, n-o să muște nici să-l pici cu ceară. Apa e rece și abia se încălzește, fiindcă soarele-i jos și razele lui se răsfrâng în oglinda apei, așa că peștii sunt blegi. Sâangele, fiind

— Foarte corect.

Momeala săltă pe loc, și americanul se aplecă înainte, privind neclintit cu ochii lui albaștri spălăciți de sub streașina sprâncenelor stufoase încărunțite.

— Fiecare pește preferă o anumită temperatură, continuă el cu voce joasă. Un bun pescar își folosește cunoștințele despre temperatura preferată de pești laolaltă cu cele despre anotimp, despre perioada zilei și despre curentii, alimentarea cu apă și relieful lacului, ca să-și poată da seama ce soi de pește va găsi într-o anumită parte a lacului, într-un anumit moment din an.

— Toate astea sunt foarte interesante, spuse Sherlock, dar eu n-am de gând să mă apuc de pescuit nici măcar ca amator. Mi se pare că trebuie să stai prea mult doar așteptând să se întâpte ceva. Dacă tot e vorba să stau mai mult timp într-un loc, prefer să țin în mână o carte, nu o undă.

— Ceea ce încerc să-ți spun, răsunse Crowe răbdător, în felul meu mai de la țară, e că, dacă vrei să prinzi ceva, trebuie să-o iezi sistematic. Trebuie să cunoști obiceiurile prăzii și să știi cum se schimbă ele în funcție de mediu și de împrejurări. Și asta se aplică în egală măsură oamenilor și peștilor. Oamenii au și ei preferințele lor, locurile lor favorite, în diferite momente ale zilei, și preferințele acestea pot să fie una, dacă e soare, și alta, dacă plouă, sau una, când le e foame, și alta, când sunt sătui. Trebuie să ajungi să-ți cunoști prada dacă vrei să anticipezi cam pe unde să-ți afla. Și atunci poți folosi o momeală – precum acest simpatic smoc de pene pe care le-am legat laolaltă –, ceva din care să nu se poată abține să muște.

— Am înțeles morala, zise Sherlock. Acum putem să ne întoarcem?

— Nu încă. Deocamdată nu mi-am asigurat masa de seară. Privirea lui Crowe pluti pe deasupra lacului, căutând ceva. Odată ce-ți cunoști prada și-i înveți obiceiurile, trebuie să te uiți după semnele care-i indică prezența. Doar n-o să se apuce să-ți iasă singură în față și să se anunțe! Nu, o să se furișeze foarte atentă, iar tu va trebui să cauți indicații discrete care-ți semnalează că e prin preajmă. Ochii americanului se ațințiră asupra unei porțiuni de lac la vreo patru-cinci metri de barcă. Uită-te, de pildă, acolo! spuse el, dând din cap. Ce vezi?

Sherlock privi cu atenție.

— Apă.

— Și altceva?

Tânărul miji ochii, orbit de lumina reflectată în lac și străduindu-se să vadă ce văzuse Crowe. Preț de o clipă, undeva în mijlocul apei, o mică porțiune circulară păru să se adâncească ușor, ca și cum un val mic s-ar fi format înăuntru, nu în afară. Doar pentru o fracțiune de secundă, însă, după care reveni la normal. Dar acum, fiindcă știa după ce să se uite, Sherlock văzu mai multe astfel de mici adâncituri, momente fulgerătoare, efemere, în care suprafața lacului părea să se scobească abia simțit.

— Ce e asta?

— Se zice că „soarbe” peștele, răsunse Crowe. Se întâmplă atunci când peștii – păstrăvii, în cazul nostru – stau cu botul în sus imediat sub oglinda apei, așteptând ca larvele de insecte să plutească prin apropiere. În clipă când au văzut una, iau o înghițitură de apă, sorbind odată cu ea și larva. La suprafață nu se vede decât adâncitura aia, când apa e suptă în jos și trage larva după ea. Și asta, amice, ne dă de știre unde se află păstrăvul.

Smuci de undiță, încât momeala veni peste apă, trasă de fir, până când ajunse într-o zonă unde Sherlock văzuse păstrăvii sorbind larvele. O clipă nu se întâmplă nimic, apoi momeala se afundă deodată sub oglinda lacului. Crowe ridică undiță, rotind în același timp mânerul mulinetei cât putea de energetic. Apa explodă în sus în stropi argintii, în mijlocul căror se zbătea un pește cu solzi maronii. Gura i se agățase în cârligul ascuns în momeală. Crowe smuci cu dibăcie de undiță în sus, și peștele zbură pur și simplu pe fundul bărcii, unde începu să se zbată cu disperare. Înțând undiță cu o mână, ca să nu cadă în apă, Crowe o întinse pe cealaltă în spatele lui și trase de sub banchetă o bâta de lemn. O lovitură rapidă, și peștele încremeni.

– Deci, ce-am învățat astăzi? întrebă el binevoitor în timp ce desprindea cârligul din gura păstrăvului. Cunoaște obiceiurile prăzii, dă-ți seama la ce momeală va „mușca” și care sunt semnele prin care își indică prezența. Dacă faci toate astea, îți maximizezi şansele să-o prinzi.

– Dar când o să am eu vreodată ocazia să vâneze ceva sau pe cineva? întrebă Sherlock, înțelegând ideile principale ale lecției, dar neștiind cum i se aplicau lui în particular. Știi că dumneavoastră ati fost cândva vânător de recompense în America, dar mă îndoiesc că eu am să activez cândva în domeniul asta. E mai probabil să devin bancher sau aşa ceva.

Chiar în clipa când rostea aceste vorbe, Sherlock simți o piatră pe inimă: ultimul lucru pe care și-l dorea în viață era o slujbă plăticioasă de birou. Dar nu-și dădea seama dacă avea alternativă.

– A, viața e plină de lucruri pe care s-ar putea să vrei să le vânezi la un moment dat, zise Crowe, aruncând peștele în coș și punând capacul de trestie deasupra. Poate ai să vrei să găsești

investitori pentru o schemă financiară născocită de tine. Poate ai să te gândești, la un moment dat, să-ți găsești o soție. Poate ai să urmărești pe cineva care îți-e dator. Sunt tot felul de motive pentru care cineva ar vrea să vâneze pe altul. Esențialul rămâne același. Și, privindu-l pe Sherlock de sub sprâncenele stufoase, adăugă: Pe baza experienței anterioare, pot să spun că există, de asemenea, criminalii și infractorii pe care s-ar putea să-i întâlnești în cursul vieții. Crowe apucă bine undiță, zvârli nada înapoi pește cap, desenând un opt în aer, și o avântă apoi în apă. Și, la urma urmei, în ultimă instantă, vor exista întotdeauna căprioare, porci mistreți și pești.

Cu aceste cuvinte, se lăsa pe spate cu ochii pe jumătate mihiți și, timp de o oră, se dedică pescuitului, în timp ce Sherlock se uită.

După ce încă doi pești fură prinși, scoși din cârlig și aruncați în coș, Amyus Crowe puse undiță jos la provă bărcii și se întinse.

– Socot că e timpul să ne întoarcem, anunță el. Doar dacă nu vrei să încerci și tu.

– Și ce să fac cu un pește? întrebă Sherlock. Unchiul și mătușa au bucătăreasă acasă. Mâncarea mi se pune pe masă fără ca eu să trebuiască să-mi bat capul cu asta.

– Cineva trebuie să prindă animalele din care se face mâncarea, spuse Crowe. Și într-o zi chiar s-ar putea să trebuiască să-ți bați capul de unde ai să-ți iezi următoarea masă, zâmbi el. Sau poate vrei să-o surprinzi pe fermecătoarea doamnă Eglantine cu un păstrăv mare și succulent pentru cină.

– Aș putea să i-l strecor în pat, mormăi Sherlock. Așa ar fi bine?

– Sună tentant, râse Crowe, dar mă tem că n-ar fi.

Luă ramele și vâsli până la mal. După ce legă barca de un mic stâlp înfipt în pământ, el și Sherlock o porniră înapoi către casă.

Trebuiră să urce coasta abruptă a căldării în care se află lacul. Crowe mergea înainte, stăruitor, ducând coșul de trestie. Corpul lui masiv făcea surprinzător de puțin zgomot în mișcare. Sherlock venea în urmă, obosit deja și plăcăsît.

La capătul urcușului, ajunseră într-un punct unde în spatele lor se prăvălea povârnișul, iar înainte terenul se aşternea plat. Americanul se opri să-l aștepte pe Sherlock.

– Un lucru de reținut, zise el, arătând spre oglinda albastră a lacului. Dacă mergi vreodată la vânătoare, să nu te lași ispitit să te oprești într-un asemenea loc – ori ca să admiră priveliștea, ori ca să cercetezi terenul din jur. Închipuie-ți cum ne vede orice animal din pădure când stăm aici în bătaia soarelui. Suntem vizibili de la kilometri depărtare.

Și o luă iar din loc înainte ca Sherlock să poată răspunde, răscolind cu picioarele vegetația bogată de la nivelul solului. Sherlock se miră o clipă de unde știa Crowe încotro să meargă din moment ce nu avea busolă. Fu cât pe ce să întrebe, dar apoi încercă să-și dea seama singur. Nu se putea ghida decât după împrejurimi. Soarele răsărea în est și apunea în vest, dar asta nu-i era de prea mare folos la vremea amiezii, când le bătea chiar în creștet. Și totuși aşa era? După câteva clipe de gândire, Sherlock își dădu seama că, la prânz, soarele se află exact în crugul cerului numai la Ecuator. Pentru o țară din emisfera nordică, precum Anglia, cel mai apropiat punct de pe Ecuator se află undeva drept spre sud, aşa că, la douăsprezece ziua, soarele era, în cazul lor, mai la sud de punctul de pe cer chiar deasupra capului. Probabil după asta se orienta Crowe.

– În plus, mușchiul tinde să crească mai des pe partea nordică a copacilor, îi aruncă americanul peste umăr. E mai umbră și, de aceea, mai jilavă.

– Cum faceți asta? îi strigă Sherlock.

– Ce anume?

– Să vă dați seama la ce se gândesc oamenii și să reacționați exact la momentul potrivit.

– A! râse Crowe. E un şiretlic pe care am să îl explic altă dată.

Sherlock nu-și mai dădea seama de când mergeau prin pădure, dar, la un moment dat, Amyus Crowe se opri și se lăsă pe vine, punând coșul alături pe pământ.

– Ce poți deduce de aici? întrebă el.

Sherlock se ghemui alături. În solul moale de la poalele unui copac văzu o urmă mică de copită, de forma unei inimi.

– Că a trecut o căprioară? încercă el să tragă o concluzie.

– Într-adevăr, dar încotro s-a dus și ce vârstă avea?

Sherlock examină urma mai îndeaproape, încercând să-și imagineze copita unei căprioare. Zadarnic.

– Într-acolo? întrebă el, arătând direcția pe care o indică partea rotunjită a amprentei.

– Nu, în sens invers, îl corectă Crowe. Te gândești la o copită de cal, unde partea rotunjită e într-adevăr în față. Dar vârful unei urme de căprioară e îndreptat întotdeauna în direcția în care merge animalul. Iar asta e o căpriță Tânără. Îți poți da seama după ovalurile mici din spatele copitei, care sunt lăsate de pînjeni. Privi în jur. Uite acolo! spuse el, aplăcând capul într-o parte. Vezi poteca aceea dreaptă printre ierburi și tufișuri?

Sherlock privi atent. Crowe avea dreptate – era într-adevăr o potecă, aproape invizibilă, însemnată doar de ierburile și

tufișurile care se apleau ușor de o parte și de alta. Nu mai lată de doisprezece centimetri, aprecie Sherlock.

— Căprioarele cutreieră toată ziua, în căutare de hrana, între locul unde își au culcușul și locul unde le place să se adape, zise Crowe, încă aplecat deasupra urmei. Odată ce găsesc un traseu ferit, îl folosesc până când le sperie ceva. Din asta ce deduci?

— Că prada tinde să-și păstreze obiceiurile dacă nu e deranjată? răspunse Sherlock precaut.

— Foarte corect. Să nu uiți asta! Când cauți un om căruia-i place să tragă la măsea, ia crâșmele la rând! Dacă-i plac cursele de cai, verifică hipodromurile! În plus, toată lumea călătorescă într-un fel sau altul, aşa că vorbește cu birjari și cu controlorii de bilete – s-ar putea ca vreunul să și-l amintească.

Crowe se îndreptă de spate, luă coșul de jos și o porni din nou printre copaci. Sherlock venea după el, aruncând întruna priviri în jur. Acum, că americanul îi arătase după ce să se uite, vedea pe pământ tot felul de urme: unele de căprioară, de diferite mărimi, altele lăsate evident de alte animale – poate porci mistreți, poate bursuci, poate vulpi. Distingea de asemenea cărări prin vegetația de la sol, pe unde ierburile și tufele fuseseră deranjate de trupuri în mișcare. Ceea ce până atunci rămăsesese invizibil pentru el devenise deodată evident. Același peisaj îi oferea mult mai multe de văzut.

Ajunsă la Conacul Holmes abia după încă o jumătate de oră.

— Aici trebuie să ne despărțim, zise Crowe. O să reluăm mâine de unde ne-am oprit. Mai am câte ceva să te învăț despre cum se ia urma și se vânează.

— Nu vreți să intrați puțin? îl întrebă Sherlock. Aș putea să rog pe bucătăreasă să ne facă niște ceai, și una dintre servitoare ar putea să vă curețe peștii de măruntaie și de oase.

— Foarte amabil din partea ta, zise Crowe cu glasul lui sonor. Cred că am să profit de această ofertă.

Parcurseră împreună aleea cu pietriș care ducea până la fațada impresionantă a reședinței Holmes. De data asta Sherlock fu cel care mergea în față.

Deschise ușa de la intrare fără să mai bată.

— Doamnă Eglantine! strigă el cu îndrăzneală.

O siluetă neagră se desprinse din umbra de la baza scării și veni cu pași neauziți spre el.

— Bună ziua, domnișorule Sherlock! răspunse intendenta cu vocea ei uscată ca foșnetul frunzelor toamna. S-ar zice că socotești casa aceasta mai degrabă un han decât reședința familiei tale.

— Iar dumneavoastră s-ar zice să vă socotiți mai degrabă membră a familiei decât a personalului, ripostă Tânărul cu glas înghețat, dar cu inima zbătându-i-se în piept. Domnul Crowe va lua ceaiul cu mine astăzi. Vă rog să dați dispoziții să fim servuți.

Rămase în așteptare, neștiind dacă intendenta avea să-i respecte porunca sau să-l expedieze cu vreo vorbă tăioasă. Avu senzația că nici ea nu știa prea bine, dar, după o clipă, femeia se întoarse și o porni fără o vorbă spre bucătărie.

Sherlock simți brusc nevoia imperioasă să împingă lucrurile puțin mai departe, să-o întărâpe puțin pe cea care își dăduse atât de mult silință să-i facă viață neplăcută în ultimul an.

— Ah, adăugă el, făcând semn către coșul de la picioarele lui Amyus Crowe, și domnul Crowe a prins niște pește. Fiți, vă rog, amabilă și puneti să fie curățat de oase și de măruntaie!